Provisoire

KONINKRIJK BELGIE.

ROYAUME DE BELGIQUE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

AVIS DU CONSEIL D'ETAT.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, tweede kamer, de 7e Mei 1951 door de Minister van Verkeerswezen verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit "houdende reglementering op het kamperen", zoals het door de Minister op 10 Mei 1951 werd geamendeerd, heeft ter zitting van 7 Juni 1951 het volgend advies gegeven:

Le CONSEIL D'ETAT, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre des Communications, le 7 mai 1951, d'une demande d'avis sur un projet d'arrêté royal "portant réglementation du camping", ainsi qu'il a été amendé par le Ministre le 10 mai 1951, a donné en sa séance du 7 juin 1951 l'avis suivant :

Het ontwerp heeft tot doel, het kamperen op andermans terrein te regelen.

Het zal genomen worden ter uitvoering van een wet waarvan het voorontwerp eveneens aan het advies van de Raad van State is voorgelegd.

Volgens inlichtingen door de gemachtigde van de Minister van Verkeerswezen verstrekt, betreft artikel 1, eerste lid, van het ontwerp enkel het kamperen op privaat terrein, of dit aan private dan wel aan publiekrechtelijke personen toebehoort. De draagwijdte van deze bepaling zou uit de tekst zelf duidelijker moeten uitkomen.

Voor het kamperen op het openbaar domein gelden, zoals voorheen, uitsluitend het gemeen recht en de plaatselijke politiereglementen.

De toelating van de eigenaar van het terrein, welke in dit zelfde artikel voorzien wordt, zou, ten einde nodeloze verwikkelingen te vermijden, best vervangen worden door de toelating van diegene welke het genot heeft van het terrein. De gemachtigde van de Minister heeft hiermede zijn instemming betuigd.

De bepaling van artikel 2 is van zodanig algemene aard dat ze practisch geen enkele draagkracht bezit. Ze zou evengoed kunnen weggelaten worden.

Artikel 3 verwijst naar het bepaalde bij artikel 167 van het Boswetboek. Zo de Regering het nodig oordeelt naar die bepaling te verwijzen, ware het wenselijk eveneens te herinneren aan de bepaling van artikel 89, 8°, van het Landwetboek, die eveneens van toepassing kan zijn. Het tweede lid van artikel 3 is bovendien niet verenigbaar met de bepaling van het Landwetboek waaraan zoëven is herinnerd, en zou dus in overeenstemming er mede dienen gebracht te worden.

Dit zelfde lid 2,letterlijk opgevat,geeft impliciet de toelating aan de eigenaar (te vervangen door "diegene welke het genot heeft van het kampeerrein") om de kampeerders van de verplichting aanhoudend toezicht te houden op het kampvuur, te ontslaan. Ten einde deze interpretatie te verhinderen,zou dit lid dienen gewijzigd te worden.

De bepalingen vervat in artikel 6 gaan het voorwerp van het ontwerp en van de wet waarop het steunt te buiten. Ze houden immers maatregelen in welke van toepassing zouden zijn op alle personen die op openbaar of privaat terrein, in open lucht, willen uitrusten of een maaltijd nemen. De artikelen 2 en 3 van het voorontwerp van wet,waarbij onderscheidenlijk de wijze om de overtredingen inzake kamperen op te sporen wordt bepaald en straffen op de overtreders worden gesteld, zouden in geval van overtreding van dit artikel niet kunnen toegepast worden. Het ware dan ook verkieslijk het weg te laten.

In artikel 7 heeft het begrip "rechthebbende - ayant droit" , zoals het burgerlijk recht het opvat, niet de betekenis die het ontwerp er aan wil geven. Het ware verkieslijk deze uitdrukking door de woorden "diegene welke het genot heeft van het terrein" te vervangen.

Aldus ook wat betreft de woorden "vergoeding - rétribution",die beter door "voordeel - avantage" zouden vervangen worden.

Zulks zou tot gevolg hebben dat de bepalingen welke het ontwerp van "vergoeding" en "rechthebbende" geeft, kunnen wegvallen.

.../...

Artikel 20 verwijst naar "elk, bij artikel 12 van dit besluit, bedoeld persoon". Doch in artikel 12 worden geen personen bedoeld. Het stelt enkel een voorwaarde om tot de kampeerterreinen toegang te hebben. De personen welke artikel 20 bedoelt, zijn deze welke in een bij artikel 7 bepaald kampeerterrein de nacht doorbrengen. Het artikel zou bijgevolg moeten gewijzigd worden.

Artikel 22 zou in overeenstemming dienen gebracht te worden met de tekst van de artikelen 2 en 3 van het voorontwerp van wet zoals dit bij schrijven van de Minister van Verkeerswezen van 10 Mei 1951 werd geamendeerd, waarbij, in voorkomend geval, rekening wordt gehouden met de wijzigingen die de Raad van State in zijn advies L.2050/2 heeft voorgesteld.

De toepassing van genoemd artikel 22 zou anderzijds moeilijkheden kunnen opleveren wanneer het overtredingen geldt van het bepaalde bij de artikelen 3 en 20 van het ontwerp. Deze artikelen verwijzen naar bepalingen van het Boswetboek en van de besluitwet van 31 Januari 1946, op de overtreding waarvan andere geldboeten en gevangenisstraffen zijn gesteld dan deze welke hier worden bepaald. Men zou duidelijk moeten doen uitkomen dat dit artikel de toepassing van deze straffen niet verhindert.

De tekst die hierna volgt, houdt met de gemaakte opmerkingen rekening.

Wat de vorm betreft, dienen eveneens enkele wijzigingen aan het ontwerp gebracht te worden. Deze vergen echter geen commentaar en blijken voldoende uit hiernavolgende tekst :

.../...

Koninklijk besluit houdende regeling op
het kamperen.

BOUDEWIJN, Koninklijke Prins,
die de grondwettelijke macht
van de Koning uitoefent,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomenden, HEIL.

Gel t op de wet van ...

Gelet op het koninklijk besluit van 26 Januari 1939 houdende oprichting van het Commissariaat-generaal voor toerisme, namelijk op artikel 2;

Gelet op het advies van de Raad van State;

Op de voordracht van Onze Minister van Verkeerswezen, Onze Minister van Binnenlandse Zaken en Onze Minister van Volksgezondheid en van het Gezin,

WIJ HEBBEN BESLOTEN EN WIJ BESLUITEN :

TITEL I. Kampeerders.

Artikel 1.-

§ 1. Het is verboden op privaat terrein te kamperen zonder daartoe de toelating bekomen te hebben van diegene welke er het genot van heeft.

De toelating kan stilzwijgend worden gegeven wanneer het verblijf niet langer dan zes en dertig uren duren moet.

.../...

§ 2. Elk kamp van meer dan ... (tekst van het ontwerp) .

Artikel 2.-

(Dit artikel kan wegvallen).

Artikel 3.-

Onverminderd de bepalingen van de artikelen 167 van het Boswetboek en 89, 8°, van het Landwetboek, mag een houtvuur enkel, behoudens toelating van diegene welke het genot heeft van het terrein, voor de bereiding der spijzen en voor de kampvuren gedurende de strikt nodige tijd worden aangelegd. De vuren mogen slechts aangestoken worden, nadat op het terrein ten minste een meter in de omtrek alle takken, twijgjes, verdorde bladeren, enz. weggenomen en alle gras, kruid, slingerplanten enz. van de voor het vuur bestemde plaats verwijderd zijn; ze moeten onder voortdurend toezicht gehouden worden.

Artikel 4.-

(Tekst van het ontwerp).

Artikel 5.-

(Tekst van het ontwerp).

Artikel 6.-

(Dit artikel zou moeten wegvallen).

.../...

TITEL II. Kampeerterreinen en kampeerverenigingen.

Artikel 7.-

Worden als kampeerterrein beschouwd en zijn aan de volgende bepalingen onderworpen, al de openbare of private terreinen :

- die openbaar ter beschikking van kampeerders worden gesteld of voor hun ontvangst ingericht zijn;
- die in feite gewoonlijk door kampeerders betrokken worden mits rechtstreeks of onrechtstreeks een voordeel aan diegenen welke het genot er van heeft, te verstrekken.

Artikel 8.-

(Tekst van het ontwerp).

Artikel 9.-

Diegene welke het genot heeft van het terrein moet de bij het vorig artikel bedoelde aanvraag ... (tekst van het ontwerp).

Artikel 10 tot en met artikel 19.-

(Tekst van het ontwerp).

Artikel 20.-

De bepalingen van de besluitwet van 31 Januari 1946 en van het besluit van de Regent van 15 Februari 1946, betreffende de contrôle van de reizigers in de logementshuizen, zijn toepasselijk op elk persoon die in een bij artikel 7 van dit besluit bedoeld kampeerterrein de nacht doorbrengt.

.../...

TITEL III. Algemene bepalingen.

Artikel 21.-

De bepalingen van artikel 1, lid 2 en van artikel 12 van dit besluit ... (tekst van het ontwerp) .

Artikel 22.-

Onverminderd de straffen welke door andere bepalingen worden gesteld, worden de overtredingen van dit besluit gestraft met geldboete van 1 frank tot 25 frank en met gevangenisstraf van één dag tot zeven dagen of met één van die straffen alleen.

Onverminderd de bevoegdheid aan de officieren van gerechtelijke politie toegekend, worden de agenten van de gemeentelijke politie en de ambtenaren en beambten van het Commissariaat-generaal voor toerisme, die door de Koning daartoe zijn aangeduid, belast met het opsporen en het vaststellen door middel van processen-verbaal van de overtredingen van dit besluit.

Deze processen-verbaal hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is.

Artikel 23.-

... (Tekst van het ontwerp) ...

Gegeven te , .

VANWEGE DE KONINKLIJKE PRINS :
De Minister van Verkeerswezen,
De Minister van Binnenlandse Zaken,
De Minister van Volksgezondheid en van het Gezin,

Le projet a pour objet de réglementer le camping sur le terrain d'autrui.

Il sera pris en exécution d'une loi dont l'avant-projet est également soumis à l'avis du Conseil d'Etat.

Suivant les renseignements fournis par le délégué du Ministre des Communications, l'article 1er, alinéa 1er, du projet concerne uniquement la pratique du camping sur terrain privé, que celui-ci appartienne à des personnes privées ou à des personnes de droit public. La portée de cette disposition devrait ressortir plus clairement du texte même.

Le camping sur le domaine public reste exclusivement soumis aux règles du droit commun et aux règlements de police locaux.

Au même article 1er, il serait préférable, dans le but d'éviter des complications inutiles, de remplacer les mots "l'autorisation du propriétaire du terrain" par les mots "l'autorisation de la personne qui a la jouissance du terrain". Le délégué du Ministre a marqué son accord sur ce point.

La disposition de l'article 2 a un caractère à ce point général qu'elle est pratiquement dépourvue de toute portée. Elle pourrait être supprimée sans inconvénient.

L'article 3 se réfère aux dispositions de l'article 167 du Code forestier. Si le Gouvernement

.../...

estime devoir rappeler ces dispositions, il serait souhaitable de renvoyer aussi à celles de l'article 89, 8°, du Code rural qui peuvent également être d'application. L'alinéa 2 de l'article 3, d'autre part, se concilie difficilement avec les dispositions du Code rural qui viennent d'être rappelées. Il conviendrait de le mettre en concordance avec celles-ci.

Le même alinéa 2, pris à la lettre, autorise implicitement le propriétaire (il importerait de dire "la personne qui a la jouissance du terrain de camping") à dispenser les campeurs d'exercer une surveillance constante sur le feu de camp. L'alinéa devrait être modifié de manière à empêcher cette interprétation.

Les dispositions constituant l'article 6 dépassent l'objet du projet et de la loi sur laquelle il sera fondé. Elles prévoient, en effet, des mesures qui s'appliqueraient à toute personne désirant se reposer ou prendre un repas en plein air sur un terrain public ou privé. Les articles 2 et 3 de l'avant-projet de loi prévoyant respectivement les modalités relatives à la recherche des infractions commises en matière de camping et les peines dont seront passibles les contrevenants, ne pourraient être mis en oeuvre en cas de contravention à cet article. Il serait, dès lors, préférable de l'omettre.

A l'article 7, la notion d' "ayant droit - rechthebbende", telle que l'entend le droit civil, n'a pas le sens que le projet veut lui attribuer. Il serait préférable de remplacer cette expression par les mots "la personne qui a la jouissance du terrain".

.../...

De même, les mots "rétribution - vergoeding" seraient avantageusement remplacés par les mots "avantage-voordeel".

De ce fait, les définitions que le projet donne des mots "rétribution" et "ayant droit" deviendraient sans objet.

L'article 20 se réfère à "toute personne visée à l'article 12 du présent arrêté". Or, l'article 12 ne vise nullement des personnes. Il détermine simplement une condition d'accès aux terrains de camping. Les personnes que vise l'article 20 sont celles qui passent la nuit dans un terrain de camping prévu à l'article 7. L'article devrait être modifié en conséquence.

Il importerait de mettre l'article 22 en concordance avec le texte des articles 2 et 3 de l'avant-projet de loi, tel qu'il a été amendé par lettre du Ministre des Communications du 10 mai 1951, en tenant compte, le cas échéant, des modifications que le Conseil d'Etat a proposées dans son avis L. 2050/2.

L'application du même article 22 pourrait, d'autre part, donner lieu à difficulté en cas de contravention aux dispositions des articles 3 et 20 du projet. Ces articles renvoient à des dispositions du Code forestier et de l'arrêté-loi du 31 janvier 1946 prévoyant des amendes et des peines d'emprisonnement différentes de celles fixées par le présent projet. Il serait nécessaire de faire clairement ressortir que cet article ne fait pas obstacle à l'application de ces peines.

.../...

Le texte ci-après tient compte des observations qui précèdent. Il comporte, en outre, quelques modifications de forme qui ne requièrent aucun commentaire et ressortent à suffisance de la rédaction proposée.

Arrêté royal portant réglementation du camping.

BAUDOUIN, Prince Royal, exerçant les pouvoirs constitutionnels du Roi,
A tous, présents et à venir, SALUT.

Vu la loi du ...

Vu l'arrêté royal du 26 janvier 1939 portant création du Commissariat général au tourisme, notamment l'article 2;

Vu l'avis du Conseil d'Etat;

Sur la proposition de Notre Ministre des Communications, de Notre Ministre de l'Intérieur et de Notre Ministre de la Santé publique et de la Famille,

NOUS AVONS ARRETE ET ARRETONS :

TITRE I. Des campeurs.

Article 1er.-

§ 1. Il est interdit de camper sur un terrain privé sans l'autorisation de la personne qui en a la jouissance.

.../...

L'autorisation peut être donnée tacitement lorsque la durée du stationnement ne doit pas dépasser trente-six heures.

§ 2. Tout camp de plus de ... (texte du projet).

Article 2.-

(Cet article peut être omis.)

Article 3.-

Sans préjudice des dispositions des articles 167 du Code forestier et 89, 8°, du Code rural, il ne peut, sauf autorisation de la personne qui a la jouissance du terrain, être fait de feu de bois que pour la préparation des aliments et pour les feux de camp pendant la durée strictement nécessaire. Les feux ne peuvent être allumés qu'après que le terrain aura été débarrassé, dans un rayon d'un mètre au moins autour du foyer, de toutes branches, brindilles, feuilles mortes, etc..., et que l'emplacement du feu aura été débarrassé des herbes, lianes, etc...; ils doivent être tenus sous surveillance constante.

Article 4.-

(Texte du projet).

Article 5.-

(Texte du projet).

Article 6.-

(Cet article devrait être supprimé).

.../...

Titre II. Des terrains de camping et des associations de camping.

Article 7.-

Sont considérés comme terrain de camping et soumis aux dispositions ci-après tous les terrains publics ou privés :

- mis publiquement à la disposition des campeurs ou aménagés pour recevoir des campeurs;
- occupés en fait d'une manière habituelle par des campeurs, moyennant un avantage direct ou indirect pour la personne qui en a la jouissance.

Article 8.-

(Texte du projet).

Article 9.-

La personne qui a la jouissance du terrain doit adresser ... (texte du projet).

Article 10 jusques et y compris l'article 19.-

(Texte du projet).

Article 20.-

Les dispositions de l'arrêté-loi du 31 janvier 1946 et de l'arrêté du Régent du 15 février 1946 concernant le contrôle des voyageurs dans les maisons d'hébergement s'appliquent à toute personne qui passe une nuit sur un terrain de camping visé à l'article 7 du présent arrêté.

Titre III. Dispositions générales.

Article 21.-

Les dispositions de l'article 1er, alinéa 2, et de l'article 12 du présent arrêté ... (texte du projet).

Article 22.-

Sans préjudice des peines prévues par d'autres dispositions, les contraventions au présent arrêté seront punies d'une amende de 1 franc à 25 francs et d'un emprisonnement d'un jour à sept jours, ou d'une de ces peines seulement.

Sans préjudice de la compétence attribuée aux officiers de police judiciaire, les agents de la police communale et les fonctionnaires et agents du Commissariat général au tourisme désignés par le Roi à cette fin sont chargés de rechercher et de constater par des procès-verbaux les contraventions au présent arrêté.

Ces procès-verbaux font foi jusqu'à preuve contraire.

Article 23.-

(Texte du projet) ..., de l'exécution du présent arrêté.

Donné à , le

PAR LE PRINCE ROYAL :
Le Ministre des Communications,
Le Ministre de l'Intérieur,
Le Ministre de la Santé publique et de la Famille,

De kamer was samengesteld uit — La chambre était composée de

de Heren : Messieurs :	F. LEPAGE,	raadsheer van State, conseiller d'Etat,	voorzitter président
	D. DECLEIRE, J. COYETTE,	raadsheren van State conseillers d'Etat	
	L. FREDERICQ, J. MERTENS,	bijzitters van de afdeling wetgeving assesseurs de la section de législation	
	J. CYPRES,	adjunct-griffier, greffier adjoint,	griffier greffier.

De overeenstemming tussen de Nederlandse en de Franse tekst werd nagezien onder toezicht van de H. LEPAGE.

La concordance entre la version néerlandaise et la version française a été vérifiée sous le contrôle de M. LEPAGE.

DE GRIFFIER - LE GREFFIER,

(get.) J. CYPRES.

DE VOORZITTER - LE PRESIDENT,

(get.) F. LEPAGE.

uitgifte afgeleverd aan de H. Mi-
expédition délivrée à M. le Minis-

nister van Verkeerswezen.
tre des Communications.

De 1951.

Le 1951.

De Griffier van de Raad van State,

Le Greffier du Conseil d'Etat,

K. MEES.